

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/582/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113217576
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5113217576.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: CD Consulting, s.r.o., so sídlom Politických väzňů 1272/21, Nové Město, 110 00 Praha 1, IČ: 264 29 705, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom: Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: D. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. - J. XXX/XX, XXX XX Q., v konaní o zaplatenie sumy 1.999,00 Eur s príslušenstvom, o čiastočnom späťvzátí návrhu učinenom navrhovateľom po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/211/2013-64 zo dňa 28. apríla 2015 a o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/211/2013-64 zo dňa 28. apríla 2015, takto

rozhodol:

Pripúšťa späťvzatie návrhu na začatie konania učinené navrhovateľom po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/211/2013-64 zo dňa 28. apríla 2015, týkajúce sa výroku I., ktorým súd návrh zamietol, konkrétne v jeho časti zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne zo sumy 3.147,94 Eur od 03.09.2010 do zaplatenia, v tejto časti rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 6C/211/2013-64 zo dňa 28. apríla 2015 zrušuje a konanie v predmetnej časti zastáva.

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 6C/211/2013-64 zo dňa 28. apríla 2015 vo zvyšnej časti výroku I., ktorým súd návrh zamietol, vo výroku II., ktorým súd určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky v článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy č. 508600381 zo dňa 01.04.2010 medzi veriteľom Pohotovosť, s.r.o. Bratislava a dlžníkom D. F. a jej neplatnosť a vo výroku III. o trovách konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Vo zvyšnej časti (výrok IV.) zostáva rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 6C/211/2013-64 zo dňa 28. apríla 2015 nedotknutý.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol. Súčasne určil, že zmluvná podmienka v článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy č. 508600381 zo dňa 01.04.2012 uzavretá medzi veriteľom Pohotovosť, s.r.o. Bratislava a dlžníkom D. F. o dojednaní vyplňacieho práva zmenky veriteľom je neprijateľná zmluvná podmienka v celom rozsahu a pre neprijateľnosť neplatná zmluvná podmienka v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal. Súčasne uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Čadca titulom súdneho poplatku za návrh sumu 119,50 Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania domáhal, aby súd podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007 (v ďalšom texte už len Nariadenie) vydal bez pojednávania proti odporcovi rozsudok, ktorým ho zaviazal na zaplatenie žalovanej istiny (zmenkovej sumy) vo výške 3.147,94 Eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne z istiny 3.147,94 Eur od 03.09.2010 do zaplatenia a 6% ročný úrok zo zmenkovej sumy 3.147,94 Eur od 14.12.2010 do zaplatenia. Zároveň si uplatnil voči odporcovi náhradu trov konania. Návrh odôvodnil tým, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú odporca vystavil dňa 01.04.2010

na zmenkovú sumu 3.147,94 Eur, keď odporca sa zároveň zaviazal aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne od 03.09.2010. Vystaviteľ doposiaľ nezaplatil žiadnu úhradu na zmenkovú sumu ako aj úroky. Keďže zmenková listina je opatrená doložkou „bez protestu“ indosant nenechal vyššie uvedené skutočnosti zistiť verejnou listinou. V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia prvostupňový súd s poukazom na listinné dôkazy (spis Okresného súdu Čadca 13Er/265/2011, zmenu zo dňa 01.04.2010 so súčasnou citáciou viacerých ustanovení Nariadenia, smernice č. 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (v ďalšom texte už len „smernica“), Zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Sb. (v ďalšom texte už len zákon č. 191/1950 Sb.), ako i ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch konštatoval, že návrh navrhovateľa je nedôvodný. V prvom rade zdôraznil, že z článku 14 všeobecných podmienok úverovej zmluvy mal preukázať, že sa v ňom zmluvnej strany spotrebiteľskej úverovej zmluvy dohodli o vyplnení vystavenej zmenky v budúcnosti. Bez platnej dohody o vyplňacom práve nemôže byť platná ani vyplnená zmenka (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo/161/2007). Ak dohoda o vyplňacom práve pri blankozmenke nezohľadňuje práva spotrebiteľa a umožňuje indosáciou zmenky vymôcť od spotrebiteľa plnenie z neprijateľných podmienok, ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v nadväznosti na § 17 zákona č. 191/1950 Sb. treba posúdiť, či takýmto konaním indosatár nekonal na škodu odporcu ako dlžníka zo spotrebiteľského úveru. S poukazom na ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je neprijateľná podmienka v článku 14 všeobecných podmienok spotrebiteľskej zmluvy neplatným právnym úkonom v tejto časti. Neplatným spôsobom bolo dojednané vyplnenie zmenky, ktorá vznikla ako zabezpečovací právny úkon k primárnemu právnemu úkonu spotrebiteľskej zmluvy, v dôsledku čoho nemôže byť považovaná za platný právny úkon, keď bola vystavená a vyplnená na základe neplatného dojednania neplatnej dohody o vyplnení zmenky v predmetnom článku všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy. Okresný súd konštatoval, že v vykonaní dokazovania mal preukázať, že uzavretie spotrebiteľskej zmluvy bolo podmienené podpisom zmenky zo strany spotrebiteľa, čo vyplýva z rovnakého dátumu zmenky a úverovej spotrebiteľskej zmluvy, ako aj z článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy. V momente uzatvárania úverovej spotrebiteľskej zmluvy jej obsahovou náležitosťou bola povinnosť dohodnúť sa na vypísaní zmenky podľa článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy ako podmienky poskytnutia úveru. Táto podmienka je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže nebola individuálne so spotrebiteľom dojednaná a tvorila neoddeliteľnú súčasť formulárovej úverovej spotrebiteľskej zmluvy - všeobecných podmienok a bez jej podpisu by spotrebiteľ nedostal úver a spotrebiteľ obsah úverovej zmluvy a článku 14 všeobecných podmienok o vyplnení zmenky nemohol ovplyvniť. Dôkazné bremeno o opaku bolo na navrhovateľovi, ktorý ho však neunesol. Dojednanie článku 14 všeobecných podmienok pri vyplňacom práve zmenky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj podľa § 53 ods. 4 písm. a), b) a m) Občianskeho zákonníka a tiež podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach jej účastníkov. Rovnako je neplatné toto dojednanie aj podľa § 53 ods. 4 písm. j), k) Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Dojednanie v článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy o vyplňacom práve zmenky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a zároveň neplatne dojednanou zmluvnou podmienkou, ktorej neplatnosť je spôsobená neurčitosťou dojednania (§ 37 Občianskeho zákonníka) pre rozpor s kogentnými ustanoveniami zákona a pre obchádzanie zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka, § 265 Obchodného zákonníka. Okresný súd postupom podľa ust. § 153 ods. 3 O.s.p. z úradnej moci určil zmluvnú podmienku v článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy o dojednaní vyplňacieho práva zmenky veriteľom za neprijateľnú zmluvnú podmienku v celom rozsahu a pre neprijateľnosť za neplatnú zmluvnú podmienku. Na základe neplatnej dohody o vyplňacom práve zmenky nemohla byť preto platným spôsobom vyplnená veriteľom zmenka zo dňa 01.04.2010. S poukazom na ust. § 154 ods. 4 O.s.p. a podľa § 494 Občianskeho zákonníka z neplatného právneho úkonu, z neplatnej zmenky, prvostupňový súd konštatoval, že nemohol priznať navrhovateľovi zmenkové plnenie, v dôsledku čoho jeho návrh zamietol.

Keďže nárok bol uplatnený na základe zmenky ako právneho titulu, a nie na základe úverovej zmluvy, okresný súd viazaný predmetom sporu podľa § 152 ods. 2, § 153 ods. 2 O.s.p. súd nemohol priznať navrhovateľovi úver (zostatok úveru) bez úrokov a bez poplatkov, keďže navrhovateľ v konaní nepreukázal, akú čiastku mu odporca z poskytnutého úveru vo výške 1.400,00 Eur zaplatil. Ku dňu rozhodovania súdu (§ 154 ods. 1 O.s.p.) nebolo účastníkmi konania preukázané, či od podania návrhu odporca zaplatil dlh alebo jeho časť, či už na základe zmenkového konania, alebo v rámci exekučného konania, keďže ide o totožný základ nároku. Navrhovateľ tiež v konaní nepreukázal, či nedošlo k zániku dlhu jeho zaplatením. Súd preto nemohol za tejto skutkovej a dôkaznej situácie z úradnej

povinnosti podľa § 153 ods. 4 O.s.p. zaviazať odporcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške preplatku zákonného plnenia. Prvostupňový súd tiež konštatoval, že mal tiež preukázané, že subjekt pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka - spotrebiteľa (porušil vedome kogentné zákonné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa). V príčinnej súvislosti s tým neprimerane navýšil svoju pohľadávku veriteľa na úkor (na škodu) spotrebiteľa a vystavením naindosovaním zmenky sťažil, resp. znemožnil ochranu spotrebiteľa v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou. Takému nekalému konaniu súd nemohol poskytnúť právnu ochranu. Vychádzal pritom z ust. § 17 zákona č. 191/1950 Sb. a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo/161/2007 zo dňa 06.05.2008. Všetky tieto dôvody vo svojom súhrne viedli k zamietnutiu návrhu navrhovateľa.

Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol vo veci úspešný ich náhradu nepriznal, keďže z obsahu spisu vyplýva, že mu trovy nevznikli a ani si ich neuplatnil podľa § 151 ods. 1 O.s.p.

Zároveň prvostupňový súd konštatoval, že podaním návrhu vznikla navrhovateľovi poplatková povinnosť v zmysle § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb., ktorý podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov predstavuje sumu 119,50 Eur. V nadväznosti podľa § 5 ods. 1 písm. h) citovaného zákonného predpisu preto súd uložil navrhovateľovi tento poplatok zaplatiť.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho návrhu v celom rozsahu vyhovie.

Uviedol, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a postupom súdu mu v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom, ako aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podstata rozsiahleho odvolania navrhovateľa spočívala v tvrdení, že napadnuté rozhodnutie je prekvapivým rozhodnutím, čo predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom. Prekvapivosť napadnutého rozhodnutia vyplýva zo skutočnosti, že odporca uplatnený nárok nepoprel, no napriek tomu súd uplatnený nárok zamietol, a to v rozpore s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR. V súlade s konštantnou judikatúrou českých a slovenských súdov je zmenka samostatným abstraktným záväzkom neakcesorickej povahy a pokiaľ sa okresný súd nezaoberal jednotlivými ustanoveniami zákona č. 191/1950 Sb., odignoroval predmet sporu. Odvolateľ tiež nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu, že tento bol v konaní oprávnený z úradnej činnosti skúmať, či sa v danej veci jedná o spotrebiteľský vzťah. Keďže súd v tomto smere neuviedol žiadne konkrétne argumenty, jeho rozhodnutie považuje odvolateľ za arbitrárne a nepreskúmateľné. Skutočnosti o existencii iného vzťahu medzi pôvodným majiteľom zmenky a odporcom odvolateľ v predmetnom konaní netvrdil, a preto nebol v tomto smere nositeľom dôkazného bremena. Okresný súd ignoroval ust. § 17 zákona č. 191/1950 Sb., z ktorého vyplýva, že odporca nie je vo všeobecnosti oprávnený kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky. Odporca podľa označeného ustanovenia síce môže vzniesť určité námietky, ale dôkazné bremeno je na ňom. V prejednávanej veci odporca žiadne námietky nevzniesol, okresný súd preto nebol legitimovaný na to, aby postupom podľa § 120 ods. 1 O.s.p. vznášal námietky voči zmenke za odporcu. Súd prvého stupňa v rozpore s označeným ustanovením Občianskeho súdneho poriadku vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi (úverovou zmluvou, exekučným spisom), ktoré dokazovanie účastníci sporu nenavrhovali. Ak navrhovateľ v konaní predložil ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, súd mal o jeho nárokoch rozhodnúť len z tohto ním predloženého dôkazu. Odporca mohol na základe článku 5 ods. 3, 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke; ak tak neurobil, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté. V súvislosti s právnym posudzovaním zmenky a nárokov z tohto cenného papiera, navrhovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.08.2002, sp. zn. 25Cdo/1839/2000, podľa ktorého zmenkový záväzok je celkom samostatný a oddelený od záväzku, ktorý bol pôvodom jeho vzniku. Nakoľko zmenkový záväzok je priamy, bezprostredný, nesporný, abstraktný, samostatný a celkom nezávislý aj od zabezpečovanej pohľadávky, súd nemôže od navrhovateľa požadovať, aby preukázal vzťah medzi pôvodným majiteľom zmenky a odporcom. Navrhovateľ poukázal aj na ust. § 17 zákona č. 191/1950 Sb. (ktorým sa obsahovo prebral článok 17 Ženevského dohovoru o jednotnom zmenkovom zákone), ktorý zakotvuje zásadu zmenkového práva v tom smere, že dlžník zo zmenky v zásade nemôže vznášať určité námietky následnému majiteľovi zmenky. V závere svojho odvolania navrhovateľ citoval pasáže z viacerých rozhodnutí odvolacích súdov (Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Banskej Bystrici).

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Napadnuté rozhodnutie prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 13.05.2015, ktorý v čase odvolacieho konania následným podaním zo dňa 21.12.2015, ktoré došlo na okresný súd 22.12.2015 zoberal svoj návrh na začatie konania v časti žalobou uplatňovaného zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť.

Odporca s týmto dispozitívnym úkonom navrhovateľa vyslovil súhlas.

Podľa § 208 O.s.p., ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

V predmetnej veci vzal navrhovateľ návrh na začatie konania späť po tom, ako súd prvého stupňa dňa 28.04.2015 verejne vyhlásil rozsudok, ktorým jeho žalobu zamietol, určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej vyššie, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a uložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok z návrhu. Toto jeho rozhodnutie doposiaľ ešte, (s výnimkou výroku IV. o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok) nenadobudlo právoplatnosť. Vzhľadom na to, že odporca vyslovil súhlas so späťvzatím návrhu na začatie konania, odvolací súd postupom v zmysle ust. § 208 O.s.p. pripustil späťvzatie návrhu na začatie konania v predmetnej časti zo strany navrhovateľa, rozsudok okresného súdu v tejto časti zrušil a konanie vo veci zastavil.

Následne odvolací súd rozhodoval o odvolaní navrhovateľa týkajúcom sa zvyšnej časti nároku uplatneného žalobou.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), podľa § 221 ods. 1 písm. f) s prihliadnutím na ust. § 212 ods. 3 O.s.p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov :

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že navrhovateľ podal na Okresný súd Čadca návrh na uplatnenie pohľadávky podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia (vyplnením vzorového tlačiva A). Okresný súd následne doručil účastníkom procesné poučenie o ich právach a povinnostiach v konaní (§ 114 O.s.p.) a v súlade s článkom 5 bod 2 Nariadenia vyplnil časť I vzorového tlačiva C na odpoveď ako je uvedené v prílohe III, kópiu tlačiva návrhu na uplatnenie pohľadávky, spolu s vyplneným tlačivom na odpoveď a doručil ho odporcovi v súlade s článkom 13 Nariadenia, ktoré odporca prevzal dňa 28.07.2014. Následne si súd pripojil do spisu vo fotokópii exekučný spis Okresného súdu Čadca z 13Er/265/2011 a dňa 27.03.2015 oznámil, že dňa 28.04.2015 o 09.30 hod. bude bez nariadenia pojednávania (§ 115 O.s.p.) verejne vyhlásený rozsudok. Zo zápisnice z verejného vyhlásenia rozsudku zo dňa 28.04.2015 vyplýva, že okresný súd v stanovenom čase vyhlásil v predmetnej veci rozsudok, ktorým návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej vyššie, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a uložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok z návrhu. Dôvody uviedol v písomnom vyhotovení rozsudku, ktorých podstata je uvedená v tomto uznesení odvolacieho súdu.

Za nesprávny považuje odvolací súd postup okresného súdu, ktorý v súdnej veci meritórne rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Z článku 5 ods. 1 Nariadenia vyplýva, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu je v zásade písomné, súd alebo tribunál má možnosť nariadiť ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné alebo ak o to požiada niektorá zo strán, (ktorú žiadosť môže súd alebo tribunál, ak sa domnieva, že vzhľadom na okolnosti prípadu ústne pojednávanie zjavne nie je potrebné pre spravodlivé vedenie konania).

Ustanovenie § 115a ods. 2 O.s.p. aplikované okresným súdom v tejto veci bolo zaradené do Občianskeho súdneho poriadku v súvislosti so snahou zrýchliť a zefektívniť konanie, keď bola súdu daná možnosť (nie povinnosť) rozhodovať v drobných sporoch aj bez nariadenia pojednávania a zároveň nemusia byť naplnené predpoklady pre rozhodnutie súdu bez pojednávania uvedené v ust. § 115a ods. 1 O.s.p. Nie vždy však rozhodnutie vo veci samej bez nariadenia pojednávania prichádza do úvahy. Základom pre rozhodnutie súdu v takomto prípade sú zhodné (nespochybné)

listinné dôkazy predložené účastníkmi konania. V prípade akýchkoľvek pochybností rozsudok bez nariadenia pojednávania nie je možné vydať. Vo veci možno rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi bez toho, aby sa nimi vykonávalo dokazovanie v zmysle ust. § 120 a nasl. O.s.p. Súd sa len oboznámi s listinami a ak z nich vyplynie tvrdený skutkový stav a právne posúdenie, môže ich vziať za základ svojho rozhodnutia vo veci samej. Skutkový stav môže teda súd ustáliť len z listinných dôkazov predložených niektorým z účastníkov a je vylúčené, aby jeho rozhodnutie bolo založené na listine, resp. inom dôkaze, ktorý účastníci nepredložili.

Aktuálne znenie ust. § 129 ods. 1 O.s.p. uvádza, že dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí ak súd vo veci nenariaduje pojednávanie alebo ak listina bola všetkým účastníkom doručená alebo ak listina alebo jej obsah nebola protistranou spochybnená. Odvolací súd poukazuje na nedokonalosť právnej úpravy v tomto zákonom ustanovení, ktorá však nemôže ísť na úkor princípu ústnosti a priamosti súdneho konania, najmä článku 48 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a aby sa v jeho prítomnosti mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Je neprípustné, aby sa účastník o obsahu listinného dôkazu dozvedel až z písomného vyhotovenia rozsudku, tak ako tomu bolo v prejednávanej veci. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že exekučný spis ako dôkaz, ktorý je obsahom spisového materiálu, nebol (a samozrejme ani nemohol byť) účastníkom doručovaný, v dôsledku čoho (logicky) tieto listiny, ani ich obsah nemohli byť protistranou v konaní spochybnené.

Rozhodnutie okresného súdu v prejednávanej veci však vychádzalo i z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 13Er/265/2011, ktorý si súd vo fotokópii pripojil ku spisu týkajúceho sa prejednávanej veci, a o ktorom ani jeden z účastníkov ku dňu vyhlásenia rozsudku nemal vedomosť.

Pokiaľ okresný súd v prejednávanej veci nenariadil pojednávanie, nemohol ani vykonať dokazovanie spôsobom stanoveným zákonom, t.j. prečítaním listinného dôkazu alebo jeho časti alebo oznámením jeho obsahu, ktoré možno vykonať iba podľa zásad uvedených v ust. § 120 a nasl. O.s.p. na pojednávaní. Prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní nemohol preto vychádzať z obsahu exekučného spisu, ktorý nebol súčasťou listín predložených navrhovateľom spolu s podaním žaloby, pričom takýto dôkaz nebol ani obsahom podania odporcu.

V dôsledku toho skutkové zistenia, z ktorých prvostupňový súd vychádzal pri rozhodnutí vo veci samej, boli získané postupom, ktorý nebol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom.

Okresný súd tak konanie zaťažil vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a takýmto postupom okresného súdu bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd už nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku.

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f) a § 221 ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní ak bude chcieť okresný súd v konaní vykonať dôkazy, ktoré v konaní nenavrhol ani jedna z procesných strán, a ktorý im nebol (prípadne nemohol byť) súdom doručený, je potrebné, aby nariadil vo veci pojednávanie, na ktoré účastníkov riadne predvolá a vykoná dokazovanie v súlade s ust. § 120 a nasl. O.s.p. a po vykonaní dokazovaní vydá meritórne rozhodnutie vo veci samej. Pri svojom meritórnom rozhodnutí bude prvostupňový súd vychádzať i zo spoločného stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. októbra 2015 publikovaného pod č. Cpj 93/2015, ktoré sa vzťahuje aj na prejednanú vec.

V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvého stupňa opätovne rozhodne o trovách prvostupňového konania a v súlade s ust. § 224 ods. 3 O.s.p. rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

Vo zvyšnej časti (nenapadnutej odvolaním (výrok IV.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý. Odvolací súd však poukazuje na skutočnosť, že v spise na č.l. 36 je záznam o zložení, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ už dňa 09.04.2014 poukázal na účet Okresného súdu súdny poplatok z návrhu na začatie konania v sume 119,50 Eur, čím je daný predpoklad na postup okresného súdu podľa § 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.